

In naj bo razočaranje potem še grenkejšo — srečen sem vsaj tisti hip!

V vseh možnih slikah te vidim! In z vsako sliko raste moje razkošje in moja slast! Vseh tvojih oblek, kar si jih kdaj imela, se spominjam. Spominjam se natanko vseh faz tvojega razcvitanja. Vidim te pred sabo še kot čisto majhno dekletce, a vidim tudi kot dozorevajočo devico. Dobro se spominjam, kako si se izpreminjala od leta do leta, kako si rasla, kako je bilo tvoje lice čimdalje lepše, pogled tvojega očesa čimdalje milobnejši, vse na tebi od dne do dne mikavnejše . . .

Z vsako novo sliko raste moje razkošje in moja slast — kakor je rasla od leta do leta bolj moja ljubezen do tebe, o Gabrijela!

A najbolj sem te ljubil tedaj, ko je bilo že vse izgubljeno!

Včasih razmišljam, kaj me je bolj očarovalo, ali tvoje telo, ali duh tvoj? Čudovite so bile včasih besede, ki so prihajale iz tvojih ust. Kakor velikonočno zvonjenje so zvenele in bile so polne skrivnostne poezije. Z neodoljivo silo so učinkovale včasih name in navdajale me z nekim nepopisnim čuvstvom, polnim sladkobe. A nič manjše slasti, nič manjše radosti nisem občutil, kadar sem zrl za teboj in opazoval gube tvoje lahne obleke, ki je valovila, zapletala se in razpletala okrog tvojega plemenitega telesa, opazoval mehke linije, ki so izpreminjajoč se pri vsakem gibljaju — plavale okrog tvojega vitkega života!

O Gabrijela, kaj bi bilo moje življenje brez teh spominov! Kaj bi bil jaz brez tistih tvojih velikih, temnih oči, iz katerih je odsevalo toliko usmiljenja, toliko dobrote, toliko rahločutja? . . .

Kaj bi bil jaz, če bi ne srkal moči iz misli nate, ti angelsko, ti sladko, ti blaženo bitje! . . .

✽

(Dalje prihodnjič.)

Čas in mi.

Čas mineva, dan za dnevom naglo v nemo večnost gre,
svet se stara, a ne staraj nikdar naše se srce,
vedno mlado, vedno čilo v njem življenje naj kipi,
v mislih krasnih, v delih blagih vedno nov naj sad rodi! . . .

Ksaver Meško.